

7. Múlnak az évek, a távozókat újak veszik át. Párizsban még ma is három magyar folyóirat jelenik meg. Az idősebbek: Méray Tibor, Kende Péter, Tardos Tibor, Karátson Endre és a Műhelyes öregfiúk mellett — egy-egy fiatal is bekerül Párizs fénykörébe, hogy ott halálra perzselje magát, vagy tisztára égve kerüljön fel a csillagok közé. A fiatalabbak — úgy érzem — elődeiknél józanabbak, kevésbé romantikusak. Igaz, hogy Párizs fénye sem olyan vakító már, csak a megkésett peremnépek számára több, mint gigászi irodalmi provincia.

Sosem volt szerencsém a franciákkal — mondanám, ha nem lenne előttem ez a két kötet a könyvtári asztalomon. Így azonban, ebben a fáradt, téli napsütésben, inkább csak az jár az eszemben, hogy Párizs, ha pokol is, a dudás pokla, ahonnan, ha megkésve is, de tisztára égve érkezik el hozzánk az üzenet.

LABANCZ GYULA

Ügyetlen hittérítő

*Se Pest se Buda,
tükröm-margó, érthetetlen
szövegelés. Érdemes
lenne itt megállni:
költészet előzi meg
a tudást, szemközt
panelház-sor, hagytam volna
magam beskatulyázni?
Fa mögül csendben
ügyetlen hittérítő,
Bibliába szorított
üveges ujj, sóhajjal
kitöltött élőpapír,
háta mögött porba hullt
réteges ellenállás; föl-
veszem, nem vagyok kitiltva
belőle: „Ó- és Új” — köze,
hagyjuk, mutatok rá,
szem-cím, tükröm-margó,
víz lát, vagyis itt vagyok,
faragatlan semmikép!*